

Miért ne kövessen inkább soha senki...

Habár egy bizonyos ideje inkább csak saját magamnak alkotok, mégis szeretném kiemelni, hogy ezen gondolatmenetemet kifejezetten fontosnak tartom megismerni mindazoknak számára, akik valamiféle jelentőséget tulajdonítanak a vállalásaimnak. Az utóbbi időszak némiképp megrögzült állapotának mibenlétét feltárni hivatott próbálkozásaim és elmélődéseim során megélt tapasztalataim nyomán látszik most formát ölteni ez az írás, amelyben arra szeretném felhívni az olvasóim, hallgatóim, és a velem valamilyen módon együtt gondolkodók figyelmét, hogy miért is ne szegődjön senki soha a követőmül, és miért is ne tulajdonítson senki a személyemnek olyan fokú jelentőséget, amelynek birtokában azt feltételezné, hogy jómagam képes lehetek bárhová is elvezetni, elkalauzolni őt a Gnózis Útjain. Bár bizonyára különösnek, avagy egyenesen akár furcsának is hathat azon törekvésem, hogy éppen egy gnosztikus témájú írásmű által kívánnám mintegy lebeszélni az olvasót arról, hogy az én munkálkodásomra hagyatkozzék a szellemi utazása során, azonban mint ahogyan a későbbiek során kellő részletességgel kifejteni szándékomban áll, minderre nagyon alapos okaim mutatkoznak. És hogy milyenek? Nos, vegyük csak őket szépen sorra...

Mint ahogyan talán többek előtt ismeretes már, lassacskán bizony idestova hat esztendeje múltott, hogy legelőször léptem rá tudatosan a Gnózis Útjára, amelynek kezdeti lépései ugyan csupán egyszerű, érdeklődő puhatolózásoknak mutatkoztak, azonban a későbbiek folyamán mégiscsak elmélyülni látszott ez a fajta kíváncsiságom. Végül egy személyes csalódás és elemi elbukás élménye tette lehetővé számomra azt, hogy búcsút mondván korábbi, megismert vallásomnak és spirituális környezetemnek végül is teljes szívemmel és lelkemmel rászántam magamat ennek az ösvénynek a követésére, és ennek a létállapotnak megélésére. Azóta ugyan gyakorta felötlik bennem a gondolat, és kérdésként eszembe jut, hogy vajon ezen döntésem teljes mértékben szabad és tudatos választáson alapult, avagy valójában a személyes életcsalódásom lökött bele úgymond a Gnózis karjaiba, azonban mostanság már mintegy beletörődni látszom abba, hogy erre a kérdésemre, mint ahogyan sok más, ehhez merőben hasonló dilemmámra valószínűleg sohasem érkezik válasz. Mindennek ellenére mégis fáradhatatlanul és töretlenül keresem a magam válaszait, és főként talán ennek a fajta válaszkeresési törekvésemnek köszönhető, hogy mostanság nem igazán keletkeznek újdonságok írásművek és egyéb más munkálkodások részemről. A Gnózis ugyanis főként visszavonultan elmélyült és elmélyülten visszavonult, belső törekvések által fedheti fel Önmagát, és amikor a személy mintegy tudatára ébred annak, hogy a Végtelenségen és Határtalanságon kívül másféle eszmény nem igazán érdekelheti és éltetheti, akkor a külső törekvéseknek egy jelentékeny része hirtelenjében igencsak súlytalanná válhat.

Miután nem lehetett belőlem mainstream vallási előjáró, egy jó ideig munkálkodtam azon törekvésemen, hogy céloknak ezeken a járatlan vidékeken megvalósulást szerezhessenek, azonban munkálkodásaimnak alkalmával kényszerűen szükségessé vált ráébrednem arra, hogy a Gnózis mesterévé válni egyáltalán nem ugyanolyan súlyú törekvés, mint amikor valaki, jószereivel tisztán diplomáciai módszereket latba vetvén megpróbál kieszközölni egy bizonyos főpapavatást. Amíg ugyanis ez utóbbi, főként a független egyházi köröknek berkein belül viszonylag egyszerű folyamatnak mutatkozik, addig a gnosztikus mesteri potenciálok megnyilvánításának képessége voltaképpen olyasfajta odaszántságot, és az erre való "rászületést" követel meg, amelynek hiányában az ehhez szükséges folyamatok egyszerűen nem hajthatóak végre. Más ugyanis különféle eszközök latba vetése által rávenni egy felszentelt főpapot, hogy kézrátétele által átáraszsa ránk a számunkra szükséges konszekrációs erőket, és megint mást jelent az a folyamat, ahogyan ezeket az erőket mintegy saját akaratunk és törekvéseink által, mondhatni felülről levonjuk. Előbbi sok esetben csupán megfelelő mértékű önmenedzselés és diplomáciai készség dolga, míg utóbbi teljes mértékben olyasfajta spirituális nemességet és metafizikai emberfelettséget követel, amelyet felébreszteni és kifejleszteni lehetséges ugyan, azonban mindez gigászi energiák mozgósítását kívánja meg, amelyek valószínűleg nem arra termettek, hogy mindenféle felkészületlen dilettáns szórakozzék velük. Még a hagyományos, kézrátétel által történő konszekrációs erőátadás is okozhat olyan hatásokat az arra érdemtelenek lelkében, amelyeknek külső megnyilvánulásai különösen is kellemetlen és kérértlen tartalmakban mutatkoznak meg, mint például a megőrülés, a beteges gyanakvás, a különféle függőségek felerősödése, illetőleg az olyan személyiségvonások elmélyülése, mint az arrogancia, büszkeség, dölyf, gögösség, bosszúállásra való hajlam, önhittség és kegyetlenség. Borzalmas állapotok, amelyeket egyik korábban volt tanítóm olyan kifejezésekkel határozott meg, mint a "mitraláz", illetőleg a "posztkonszekrációs szindróma", és amelyeknek féktelen tombolását már nem egy esetben nyílhatott alkalmam testközlemből megfigyelni és szemrevételezni az elmúlt közel tíz esztendőnek folyamán. Valós betegségek ezek, a pneumatózisba váltó pszichózis rettenetes tombolása, amely menthetetlenül felemészti mindazokat, akik a legmagasabb rangú szellemi erőket érdemtelenül kísérlik megkaparintani és önmagukra vonni.

Amikor Gnózis Útjával ismerkedni kezdtem, az első két esztendő során számtalan közösséggel, szervezettel és személlyel hozott össze a sorsom, amelyeket, avagy akiket különös módon is áldottaknak hittem, és komoly bizodalmaikat tápláltam abban az irányban, hogy ezek a személyek, vagy szervezetek valóban képesek számomra megmutatni és megnyilvánítani az Élő Gnózist, azonban kutakodásaim rendszerint rendre kudarcba fulladtak. Természetes persze, hogy minden esetben kettőn áll a vásár, ezt teljes mértékben szükségesnek bizonyul elismernem ahhoz,

hogy további gondolataimat a hitelesség fényében adhassam át. Én magam sem számítok egyszerű esetnek, és a közösségekkel minden egyes alkalommal megütni látszottam már a bokámat az életemnek során. Sajnálatos módon ugyanis olyasfajta személyiségstruktúrával rendelkezem, amely szinte valamennyi közösségen belül nagyjából az omega titulus megszerzésére bizonyult eddig elegendőnek, ugyanakkor rendelkezem olyan fokú spirituális és általános emberi öntudatossággal is, amely ennek ellenére arra ösztönöz, hogy ezt a legutolsó helyet egyáltalán ne fogadjam el, és helyette mindenkor inkább a kívülállóság útját válasszam. Inkább vagyok ugyanis kirekesztett és elfogadásra alkalmatlan, sehová be nem illő személy, mintsem a "balról a második fa" egy előszereplős színdarabban.

Így tehát közösségről közösségre vándorolván kerestem az utamat, amely törekvésemre minden bizonnyal hamarjában rásüthetővé válhatnának olyan jelzők, mint az "alkalmazkodási képesség hiánya", a "saját hely és szerep elfogadására való képtelenség", "csekély mértékű alázatosság", vagy a "spirituális gög", "nagyravágyás" és "ego általi vezéreltség", azonban amennyiben valaki akár néhány hónapot eltölteni képes a gnosztikus úton, rögvést rádöbbenhet arra, hogy ezeknek a jelzőknek a zöme csupán üres vagdalkozás mindazok részéről, akik a lényegből amúgy igencsak keveset értenek. Személy szerint sohasem éreztem, hogy velük különösebb dolgom volna, inkább mindenkor olyan emberek felé igyekeztem fordulni, akiket valamilyen úton-módon önmagamhoz hasonlóként véltem felfedezni. Ilyesfajta téves odafordulásokból persze döbbenetesen nagy számban vehettem ki a részemet, olyannyira, hogy mostanság inkább visszahúzódok a magunk kis világába, és a szívemet teljes mértékben lezárom az emberek előtt, hogy ne okozhassanak számomra még ennél is több sértést, keserűséget és szomorúságot. Ezen fentebb felvázolt vándorlásaim voltaképpen két esztendő múltán lezáródni látszódtak, én pedig számos újabb csalódást és balul sikerült közeledési szándékot követően immáron teljes mértékben a független gnózikus ösvényére tévedtem.

Életemnek alapvető elemeként érhető tetten azon tendenciám, hogy amennyiben valamikor, valahol kidobni látszottak az ajtón, abban az esetben megkíséreltem visszamászni a rendelkezésre álló ablakok valamelyikén, és amennyiben az összes fellelhető nyílászárón át kidobtak már, nos... akkor rendszerint a kéményt sem voltam rest igénybe venni. Ezen törekvésem során fogtam bele abba a munkálkodásba, hogy a különféle alkotói oldalaim és videócsatornám segítségével próbáljam meg hallatni a hangomat. Miután a Gnózis Útja főként Országunkban, de még tágabb értelemben vetten az egész kontinensen meglehetősen alul reprezentált, egy darabig szükségét éreztem, hogy a hazai szférában megpróbálkozzam felvállaltan képviselője lenni ennek a lelkiismereti hagyományvonalnak, azonban mainapság már korántsem érzem mindezt olyannyira szükségesnek

és fontosnak. Több hónapig kacérokodtam például azzal a gondolattal, hogy a kellő mennyiségű tudásanyag felhalmozásával, és a szükséges szellemi színvonal elérését követően magam köré tanítványokat gyűjtsek, ezt a szándékomat azonban egy ponton végérvényesen és határozottan elutasítottam. A "miért" kérdése meglehetősen sokrétű és komplex, ezért a következőkben erről szeretnék értekezni.

Korábban már említettem, hogy gnosztikus mesterré voltaképpen kétféle módon válhat a személy. Ezek közül az egyik, hogy egy már létező mester méltónak találja arra, hogy átáraszsa reája a megfelelő színvonalú konszekrációs energiákat, azonban jelen korunkban sajnálatos módon alapvető tendenciává vált, hogy ezeket a konszekrációs energiákat, pontosabban az azokat kiárasztó rituálékat voltaképpen úgy adják és vásárolják, mintha csak valamiféle vásári árucikkek lennének. Ezen energiák természetének ismeretében azonban nem tartható meglepőnek, hogy jogtalan kezekbe kerülve csakhamar kikezdeni látszanak újdonság hordozójuk személyiségét, míg végül akár teljes mértékben felőrölhetik őt. Amikor pedig mi magunk keresni kezdenénk azt a személyt, akitől ilyesfajta konszekrációs energiákat nyerhetünk, sajnálatos módon rendszerint olyan "képviselőkre" találhatunk, akik ezeknek a hatalmaknak súlya alatt oly mértékben eltorzulni látszanak, hogy állapotuk aligha nevezhető már emberinek. Az ilyen személyektől pedig jó esetben "csak" arrogáns kioktatást, beteges mesterkedéseket és vagdalkozásokat, különféle módokon történő megkárosítást, illetőleg felsőbbeséges kigúnyolást nyerhetünk, rossz esetben azonban, amennyiben valamilyen módon mégiscsak sikerül őket rávinnünk a kérdéses szentelési vonalak átadására, a saját maguk romlottsága által megrontott energiák végső soron aztán bennünket is ugyanabba az emberalatti létbe kényszerítenek.

Ezen sorokat leírva szükségesnek érzem ugyanakkor egyértelműen kijelenteni, hogy az erősen negatívnak és destruktívnak tetsző hatásokért korántsem ezek az energiák a felelősek, pusztán arról van szó, hogy az általuk hordozott hatalom a méltatlanul hozzája eljutott személyeket a romlásba taszítja, míg a méltónak bizonyuló viselőit felmagasztalja. Így működnek a gnosztikus mesteri potenciálokat hordozó konszekrációs energiák. A másik lehetőség, amely a gnosztikus úton történő mesterré váláshoz elvezethet, voltaképpen sokkalta biztonságosabb ennél, és jelesül abban áll, hogy a személy hosszas meditációk, doktrinális tanulmányozás, imádság, megszentelt liturgiák és különféle aszketikus gyakorlatok által mintegy felébreszti önmagában ezeket a potenciálokat. Mindez persze így, pusztán e sorokat olvasva elképesztően egyszerűnek tűnhet, azonban éppen ezért hangsúlyoznom szükséges, hogy ez csupán a látszatnak köszönhető, és az ezen potenciáloknak a megnyilvánítására irányuló képességek megszerzése olyannyira nehéz és hosszadalmas vállalkozás, hogy voltaképpen szinte lehetetlenségnek nevezhető. Mi sem bizonyítja ezt jobban

annál a ténynél, hogy én magam, jól ismervén szinte a teljes, önmagát gnosztikusnak valló és tekintő közösséget világviszonylatban is, tulajdonképpen nem tudnék megnevezni kettőnél több olyan gnosztikus mestert, akik valóban képesek a fentebb ismertetett mesteri potenciálok megnyilvánítására. A többiek jobb esetben jóhiszemű keresők és tévelygők, az önbecsapásnak különböző szintjein, akiket éppen ezen jóhiszeműségük ment meg végső soron attól, hogy az általuk felkészületlenül és érdemtelenül önmagukhoz vont energiák menthetetlenül tönkretegyék őket, míg a rosszabb esetekben valóban olyan személyekkel találkozhatunk, akiket a spirituális arrogancia és gőg taszított bele abba az ördögi körbe, amely rövidebb-hosszabb időn belül a teljes pneumatózis, azaz lélekvesztés állapotába hajtja majd őket. Számtalan olyan, minden szempontból teljes joggal csalónak nevezhető személlyel találkozhatunk ugyanis a gnosztikus úton járván, akik bár szavaikkal mesternek nevezik önmagukat, öltözködésükben, viselkedésükben és stílusukban pedig egyaránt ezt a fajta identitásukat próbálják elhitetni a környezetükkel, esetükben azonban semmiféleképpen sem beszélhetünk valódi mesteri potenciálokról.

Mivel tehát alapvetően olyannyira csekélynek mondható azoknak száma, akik a gnosztikus értelemben vett mesterség szellemi színvonalát képviselik (ismétlésképpen mondom, hogy én magam mindösszesen kettőt tartok számon belőlük, valódi számuk pedig megítélésem szerint világszerte sem haladhatja meg a fél tucatot), így én magam azt javasolom, hogy ne is igazán számoljunk ezeknek a megjelenésével. Finoman szólva egyáltalán nem valószínű ugyanis, hogy éppen nekünk nyilvánulnának meg ezek a valódi mesterek. Hanyatló korunk mesterkultusza azonban lehetővé teszi szinte boldog-boldogtalan számára, hogy különféle vélt, vagy valós tanátadási vonalakra hivatkozván mestereknek nevezzék magukat, a hiszékeny tömegek pedig mindenfajta kritika nélkül mesternek fogadnak el szinte bárkit, akit önmaguknál akár szemernyi is avatottabbnak tartanak. Eljátszani egy mestert őszintén szólva egyáltalán nem igényel különösebb fokú színészi teljesítményt, elég csupán magunkra öltönnünk egynehány fura ruhadarabot, magunkra erőltetnünk egy olyasfajta bugyuta modorosságot és beszédmodot, amelyet a tömegek valamiféle rejtélyes módon a mestereknek tulajdonítanak, illetőleg elolvassunk néhány felületes könyvecskét, és máris készen áll a kitűnő alakítás, amelyet a trénerek, kócsok, terapeuták és mindenféle szellemi tanítók világában szinte azonnal aprópénzre lehetséges váltani. Sokan hiszik ezeknek a személyeknek köszönhetően, hogy valódi gnosztikus úton járnak, azonban ez sajnálatos módon egyáltalán nem válik pusztán attól igazzá, hogy ők maguk (és még sokan mások) töretlenül hisznek benne.

Nagyjából fél esztendővel jelenlegi soraim papírra vezetése (2019) előtt tehát végérvényesen arra jutottam, hogy leteszek mindennemű olyan szándékomról, amely a fent felvázolt törekvésekre

irányul, és nem szeretném alternatívával kecsegtetni mindazokat, akik valamiféle spirituális út feltárását remélik tőlem. Összegezvén az erre a döntésre elvezető meglátásaimat voltaképpen kétféle okot bontakoztathatok ki. Ezek közül az egyik, hogy megítélésem szerint autentikus gnosztikus ösvényt csakis és kizárólag gnosztikus mester merészelt csak mutatni, én pedig, bármennyire is reménykedtem benne korábban, valószínűleg sohasem leszek képes ilyen jellegű potenciálok megnyilvánítani. Ennek okán pedig az "indulj el, és majd lesz valahogy" hozzáállást sem látom értelmesnek fenntartani, és nem igazán kívánok arra számítani, hogy majd lépésenként előre haladván éppen az aktuális lépésre való eljutást tanítom meg az engem olvasóknak. Véleményem szerint gnosztikus mesterré csupán az a személy válhat, aki már bejárva az Utat önkéntesen hátraszalad, hogy másokat is végigvezessen rajta, azonban azok, akik csupán néhány lépéssel járnak csak előbbre, mint mások, semmi esetre sem szabadna, hogy vezetést vállaljanak, hiszen sohasem tudhatják, hogy mikor esnek bele saját maguk is egy-egy olyan verembe, amelyet még ők maguk sem láthatnak előre. A gnosztikus úton ilyesmi gyakorlatilag állandó és visszatérő jelleggel megeshet, a mester erénye pedig abban ismerszik meg elsősorban, hogy már régen túljutott ezeken a vermeken és csapdákon, és betéve ismeri valamennyit.

Bármennyire is vonzónak hatott számomra azon alternatíva, hogy Országunkban talán egyedülként hirdetője és megvallója legyek ennek a lelkiségnek, bizonyos potenciálok hiányában mégsem válhat számomra mindez megvalósíthatóvá. A Gnózis Útja ugyanis nehéz, és bár én magam immáron semmi esetre sem lennék hajlandó róla visszafordulni, mégis úgy vélem, hogy nem akarok, nem tudok, és nem is szándékozom ezen az Úton senkit sem vezetni. Ebben a helyzetben ugyanis nem működik a "vállalom én, mert nincsen más" hozzáállás, ugyanis még egy magányos gnózikereső is sokkal többre mehet ezen az ösvényen, mint azok, akiket egy hamis mester vezet. Sokkalta kisebb ugyanis a bukás lehetősége, amennyiben önerőből saját magunk, akár már korábban élt mesterek műveit olvasván haladunk végig az Úton, mintha egy olyan "mester" kezei közé szorulunk, aki voltaképpen semmit sem ért meg, és átadni sem képes semmit sem. A másik okom egészen prózai jellegű: Jiddu Krishnamurti szerint a legjobb módja annak, hogy gátat vessünk álmaink megvalósulásának, és tönkretegyünk egy számunkra mindennél kedvesebb szellemiséget, ha megpróbáljuk intézményessé tenni és szervezeti jelleget adni neki. Ennek a megállapításnak sajnos számtalan szomorú megerősítését tapasztaltam életem során, amikor is az egyes vallások, felekezetek, közösségek és egyházak történetét vizsgáltam, különös tekintettel gondolok itt azokra, amelyeknek életében és működésében életem során valaha részem volt. Legtöbbjük korszakalkotó, útnak indítóik szemében a csodálatos megújulás lehetőségét hordozó vadonatúj vállalkozásnak, egy igazi lelki kalandnak indult, azonban nagy többségüknél előbb-vagy utóbb felütötte fejét a rivalizálás, hatalomvágy, az uralkodásra és a mások felett gyakorolt kontrollra

irányuló pusztító szomjúság, a vélt vagy valós, avagy legalábbis feltételezett vetélytársak irányában feltámadó féltékenység, és az eltaposásukra, megszegényítésükre, félreállításukra irányuló törekvések, egy szóval a hamis hierarchia démonának ténykedése lassacskán nyilvánvalóvá vált.

Végigtekintvén napjaink okkult, ezoterikus, avagy magát gnosztikusnak valló közösségein, nagyjából tetten érhetőnek látszik ez a tendencia. Nem egy olyan csoportosulás részéről találtak meg már munkálkodásom során emberek, amelyek rendre állítják magukról, hogy birtokában vannak az egyedül üdvözítő tudásnak, és általuk az "engedelmes tanítvány" végső soron biztosan eljuthat a céljához. Ezekkel a személyekkel kommunikálván azonban az a benyomásom támadt, hogy nagy többségük tulajdonképpen nem igazán képes másra, mint hogy sehová sem vezető, üres filozófiai kérdéseket lobogtatván igyekszik mindenáron ledominálni és hiteltelenné tenni a másikat, amikor pedig mindezzel nem éri el célját, rendszerint olyan műveletekkel próbálkozik tovább a karaktergyilkolási törekvéseinek során, mint a másik beszédfigyelmességének a kifigurázása és nyilvános bírálata, amelyet még jelenleg, harminc esztendő után is kimondottan undorító, aljas, gusztustalan, visszataszító, gerinctelen és jellemtelen viselkedésnek tartok. Ez a fajta, még emberalattinak sem tartható primitív megnyilvánulás semmi másra nem alkalmas, mint hogy megnyilvánítója ékes bizonyítékát nyújthassa annak, hogy nemhogy nem spirituális, de még emberinek nevezhető szinteket sem üthet meg a szellemi színvonala. Bármennyire nem fenyeget ugyanis az a veszély, hogy elmúlásom után életművem fennmarad az utókor számára, személy szerint inkább égetném el saját kezűleg valamennyi alkotásomat, mint hogy a nevemmel és a nevemben később olyan élőlények járjanak el a fentiekhez hasonlatos módon, mint akiknek ellenében én magam egész életemnek során küzdöttem. Inkább múljak el maradéktalanul és nyom nélkül erről a világról, mint hogy rám bármiféle horrorszervezet és terrorhierarchia is hivatkozzon később.

Bizonyos vagyok ugyanis abban, hogy a kérdéses személyek szellemi mesterei, illetőleg az illető szervezetek hajdanvolt alapítói semmit sem tartottak volna a saját lelkeségükkel annyira ellentétesnek, mint más személyek becsmérést, minősítést és zaklatását. Az ilyesmi alapvetően ellentétes a Gnózis Útjának szellemiségével, így tehát ezek a tendenciák kiválóan példázzák mindazt, ahol is ez a lelkeség jelenleg tart. Felvetődhet ugyanakkor a kérdés, hogy amennyiben a saját véleményem szerint ennyire siralmas és reménytelen állapotok uralkodnak a gnosztikus világban, akkor nem volna-e vajon elemi kötelességem, hogy mindezzel szemben járható alternatívát nyújtsak mindazok számára, akiket őszinte, keresői attitűd jellemez. Minderre a válaszom az, hogy mindez előfordulhat. Előfordulhat, hogy valóban elemi kötelességem lenne járható és élhető alternatívát nyújtani, és biztonságos ösvényt kínálni napjaink számtalan téveszméje

között, azonban én magam végső soron arra jutottam, hogy minderre sem képességeim, sem pediglen lehetőségeim sincsenek. Ahogyan azt egy klasszikus költő oly találóan megfogalmazza: "csak az hívjon magával, aki vezetni mer", én magam is úgy vélem, hogy a gnosztikus úton csupán az lehet képes valakit is végigkalauzolni, aki saját maga már megjárta az Út javarészét, avagy legalábbis valamilyen úton-módon képessé vált a mesteri potenciálok legmagasabb szinten való megnyilvánítására, én azonban ezekkel a képességekkel nyilvánvalóan nem rendelkezem. Mielőtt azonban az engem bírálók kényelmesen, és kezeiket dörzsölgetvén hátradölnének abban a hiszemben, hogy "na végre, valahára belátta", mindenképpen hangsúlyoznom kell, hogy nem láttam be a világon semmit sem abból, amit ők maguk minden arroganciájukkal beláttatni akartak velem. Nem győztek le az ilyen-olyan szempontok szerint kijelentett alkalmatlanságomról szóló hazugságaik, hanem valójában arra döbbsentem rá, hogy A. Crowley bizonyosan lényegi pontra tapintott rá akkor, amikor kijelentette: "Nem akarok követőket, sem pedig a követőimből verbuválódott szervezeteket. Én azt akarom, hogy minden férfi és nő önmaga vágjon magának utat az őserdőn át" (Szabad fordítás tőlem: N.C.L.). Bár Crowley, mint ezekben a körökben szinte mindenki más végső soron áldozatul esett az utána következő nemzedékek fájdalmasan emberi jellegzetességeinek, azonban ettől függetlenül állításának komoly érvényessége érhető tetten.

A Gnózis Útja, mint ahogyan azt már korábban oly sokszor említettem, valójában rendkívül nehéz és göröngyös út, amelyet voltaképpen lehetetlenség a megfelelő gnosztikus mester irányítása nélkül bejárni. Ilyen mester azonban világszinten sem igazán akad, és még egyszer szeretném ezen a ponton felhívni az olvasóim figyelmét arra, hogy nem válik automaticae mester mindazokból, akik önmagukkal kapcsolatban ezt híresztelik, avagy mások emelték őket erre a pozícióra. Sajnálatos módon igencsak megtévesztő és zavarba ejtő lehet azon jellegzetesség, hogy amennyiben a Gnózissal kapcsolatban kutakodásba kezdünk, rendszerint azon tapasztalat érhet el bennünket, hogy sehol máshol nem találkozhatunk olyan terjedelmes számú gnosztikus püspökkel, hierofánszal, mesterrel, tanítóval, guruval, pappal és papnóvel, illetőleg szellemi vezetővel, útmutatóval, varázslóval, bölccsel avagy adeptussal, mint éppen ezen az úton. Az avatatlan és jóhiszemű kezdők ezen a ponton sajnálatos módon beleesni látszanak abba a hibába, hogy ezeknek a "mestereknek" nagy számát látván megnyugosznak abban, hogy jól ismert, megfelelően kijárt, biztonságos útra találtak, ahol is szakavatott és tapasztalt tekintélyek állnak sorba avégett, hogy számukra megmutassák a helyes ösvényt. Ezeknek a személyeknek túlnyomó többsége azonban egyszerűen vagy jóhiszemű tévedő, avagy közönséges csaló. Igazi, autentikus és megbízható gnosztikus mesterből élményeim szerint mindösszesen egy, avagy esetleg kettő akad világviszonylatban is jelenlegi korunkban, azonban amennyiben eltekintünk az én megítélésemtől, akkor sem lehetne állítani, még a legmegengedőbb becslések mellett sem, hogy valódi számuk akár hatnál több is

lehet. Így tehát Gnózikeresőként nem szabadna felülnünk annak a híresztelésnek, hogy a Gnózis és a gnosztikusság jelenlegi korunkban virágkorát éli, mert ez a lehető legmesszebbmenőig nincs így. Az igazat megvallva, bármennyire is sokan hivatkoznak korunkban a Gnózisra és a gnosztikus elnevezésre, talán még sohasem létezett Földünkön egyetlen olyan kor sem, ahol is olyannyira kevés valódi és autentikus gnosztikus élne a világon, mint amilyenek a jelenlegi kor jellemezhető.

Ennek okán, bármennyire is kötelességemnek érezném bizonyos körülmények között, hogy a Gnózisnak valódi, autentikus és biztonságos módon járható útját kínáljam az engem figyelemmel kísérők számára, én magam mégis úgy vélem, hogy inkább utasítom vissza ezt a fajta feladatot, mintsem hogy egy legyek napjainknak végtelen számú tévtanítója, sarlatánja és nyerészkedő gazembere közül. Sohasem lehet ugyanis eléggé hangsúlyozni, hogy a Gnózis Útja egyáltalán nem az az út, amelyen az "inkább csinálj valamit, mint hogy ne csinálj semmit" elve alkalmazható lehet, legalábbis ami az adeptusok és mesterek kérdését illeti. A Gnózis Útján rendes körülmények között a beavatottak, adeptusok (tapasztalt és gyakorlott útonjárók, bölcsek, vagy vének) és mesterek hármassága kell, hogy megnyilvánuljon. Napjainkban azonban valódi mestert mondhatni lehetetlenség tetten érni, az adeptus ritka, mint a fehér holló, és még a hármasság legalsó fokát képező beavatotti állapot is fájdalmasan elhanyagolható gyakorisággal bíró jelenség. Általánosan elmondható, hogy mindazok, akik a Gnosztikus Úton mainapság mesternek vallják magukat, valójában a legtöbb esetben még a beavatotti fokozattal járó szellemi minőségeket és potenciálokat sem birtokolják. Persze nem lehetne azt mondani, hogy ezek a személyek feltétlenül alávaló és rosszindulatú emberek lennének, hanem inkább úgy fogalmaznék, hogy egyszerű megtévesztés áldozatait érhetjük tetten bennük. Napjainkban ugyanis az emberek szellemi színvonala a legtöbb esetben annyira alacsonynak mondható, hogy aki spirituális szinten már képesnek mutatkozik elérni valamit, látszólag abban az élményben lehet része, hogy magasan a többiek felett áll bizonyos tekintetben. Ez persze a másokkal való összehasonlítás szintjén (amely amúgy gnosztikus szempontból erőteljesen kerülendő) akár igaznak is bizonyulhat, azonban kétségtelenül elkerülhetetlen annak figyelembe vétele, hogy a Gnózis valódi világában ez a szint még jó esetben is csupán a beavatottak állapotának (avagy esetleg annak előszobájának) feleltethető meg, és semmi esetre sem a magasabb szinteknek. Sokan beleesnek ugyanis abba a hibába, hogy miután spirituális szempontból meghaladták a hétköznapi embereket, egyszeriben már rögvest mestereknek kezdik tekinteni önmagukat, és azonmód egyházakat, társaságokat, szervezeteket, rendeket, iskolákat, irányvonalakat, avagy egyéb közösségeket kívánnak alapítani. A jó szándék részükről tagadhatatlan, azonban sajnálatos módon ez a fajta jó szándék ezeken az utakon alapvetően nagyon, de nagyon kevés.

Éppen ezért jutottam tehát arra az elhatározásra, hogy írásműveimnek fókuszát visszavezetem oda, ahonnan eredetileg kiindult, ez pediglen nem más, mint a saját magam számára való alkotás, a saját gondolataimnak formába öntése, és a saját élményeimnek megfogalmazása. Azt továbbra is egyfajta járulékos elemként kívánom megtartani, hogy az elkészült írásaimat internetes felületeim segítségével megosztom az érdeklődőkkel, azonban gondolatmenetem zárásaként szeretném nyomatékosan kijelenteni, hogy ezek a művek nem többek, mint az én saját gondolataim és élményeim, amelyek a személyes utazásaim során öltének alakot és formát. Nem célom a továbbiakban semmiféle irányzatot alapítani, és semmiféle gnosztikus eszmerendszerrel sem előállni. Nem tudom vállalni azt, hogy mások előtt utakat járok ki, hiszen én magam sem ismerem mindazt, ami a következő kanyarban várni fog rám. Ebben a talán túlságosan is pesszimistára sikeredett írásomban egyáltalán nem lebeszélni akarok senkit sem a Gnózis Útjáról, hanem csupán mindenképpen szeretném mindenkinek figyelmébe ajánlani, hogy olyasfajta Út ez, amelyet jelenlegi korunkban elképesztően kevesen ismernek, és még ennél is csekélyebb azoknak a száma, akik valóban kijárták azt. Ne tévesszenek meg senkit sem a hangzatos címek, az ájtatosmanó tekintet és a hatalmas követői tábor... gnosztikus szempontból ezekkel a személyekkel egy valódi gnózikeresőnek semmiféle dolga nincsen.

Én magam már nem kívánok visszafordulni, elvégre már túlságosan is régóta járok ezen az Úton ahhoz, hogy megfosszam magamat annak megtapasztalásától, hogy ez az ösvény pontosan hová is vezet, azonban mindenkit szeretnék nyomatékosan arra kérni, hogy ne kövessen engem ezen az Úton. Nem kívánok senkit sem vezetni, sem pediglen olyan dolgokat ígérni számukra, amelyeknek megvalósulását valójában nem tudom megígérni. Mint ahogyan szinte valamennyi írásomban szót ejtettem róla, a Gnózis Ösvénye valójában nehéz, homályos és fáradalmas Út, amelyet egyszerűen nem lehetséges félgözzel és fél lábbal taposni, hanem teljes mértékű odaszántság szükséges hozzá. Mindez nem keverendő össze a különféle szalonvallásos személyek nagyívű kijelentéseivel, elvégre teljesen más dolog valamit passzívan megvallani, mellette pedig előírásokhoz illően végrehajtani bizonyos szertartásokat, illetőleg megfelelni egynémely erkölcsi elveknek. A Gnózis Útján járok nem egyszerűen jó és erkölcsös személyek, és nem is az úgynevezett "rendes és tisztességes emberek" kívánnak lenni, hanem teljes valójukban el kívánnak merülni a Mélységekben, legyen bármilyen következménye ennek a belemerülésnek.

Én magam továbbra is szeretnék (és fogok is) alkotni, gondolataimat megfogalmazni és esetenként megosztani is, azonban a fókusz részemről átterelődni látszik a saját Utamra, a saját Ösvényem megtalálására és bejárására, és erről az Ösvényről egyfajta útikönyv módjára szeretnék csupán beszámolni, azonban nem kívánok sem követendő eszmerendszert, sem struktúrát, sem

pedig valamiféle irányvonalat felállítani, hanem egyszerűen csak bejárni az Utat. Nem mintha fenyegetne ennek veszélye, de határozottan visszautasítom azt, hogy követőim, tanítványaim, avagy tisztelőim legyenek. Nem erre születtem, és nem is kívánok erre születni. Gondolkozom, elmélődöm és írok, de ezen felül semmiféle hasznot nem kívánok húzni semmiből sem. A magam részéről erősen remélek abban, hogy amíg még életben vagyok, addig a saját kezeim munkája által képes lehetek minél kevesebb világi kontaktus mellett megteremteni a minimálisan szükséges betevőt, ugyanakkor az érdeknélküliség eszménye saját magam számára egyértelműen követendő életút. Más kérdés persze, hogy látván korunk borzalmas szellemi és erkölcsi elsötétedését egyszerűen nem engedhetem meg magamnak a teljes hallgatás luxusát, és bizonyos tendenciákat ezután is kíméletlenül ostromolni fogok, azonban erőteljesen tartózkodni szándékozom attól, hogy a jelenlegi tanulmány során felvázolt lehetőségek bármelyikét is megragadjam. A Gnózis Élő Útján kívánok járni, azonban önmagamon kívül másokért felelősséget nem vállalhatok. Csupán néminemű ízelítőt tudok nyújtani mindabból, hogy milyennek is kellene lennie egy autentikus gnóziskeresői életútnak, vezetni ezen azonban senkit sem tudok. Olvassák írásaimat annak, aminek eredetileg is születtek: egyszerű elmélődéseknek és spirituális úti beszámolóknak, és ne lássanak beléjük (és belém) ennél többet.

~ Nemiel C Logismord, 2019-2021

Az inspiráció forrása:

Dr. László András: Tradicionalitás és létszemlélet, Kötet Kiadó, Nyíregyháza, 1995.